

Četvrtak, 31.01.2013.g.

JEDAN PRILOG ZA OVAJ DIO STRANICE OD JEDNE DRAGE

SESTRE U VJERI, KOJA JE PROŠLA STRAŠNE NAPADE ZLOGA

DO SADAŠNJE SVOJE POTPUNE SREĆE, U CRKVENOM BRAKU S

ČOVJEKOM, BRATOM U VJERI, KOJEG ONA, I ON NJU,

NEIZMJERNO VOLI.

TAKO SE PROSLAVLJA NAŠ GOSPODIN NA NAMA, KADA MU

ŽIVOT POTPUNO PREDAMO U RUKE DA GA VODI I NJIME

UPRAVLJA.

SVET I PRESVET U VIJEKE VJEKOVA!

"Hvaljen Isus i Marija!

Dragi brate, neka Bog blagoslovi tebe i tvoju obitelj!!

Kako si?

Nisam se javljala malo duže vremena...Bila sam dugo bolesna,

al' i trebalo je neko vrijeme, da se neke stvari poslože u mojoj

glavi! Al' osjetila sam da me i zlo toliko puta želi pobuniti,

stvara zapreke, kada želim posvjedočiti o ovom dobru, koje mi

učini Bog!

Al' dragi Bog je upalio Svoje svijetlo u meni...ne da ga sakrijem,

nego da i drugima svijetlim!

Moja velika životna kušnja je prošla, hvala Bogu! Prije nekog

sam ti vremena pisala...s grčem u stomaku...lako sam dragom

Bogu sve prepustila, da providi kako je najbolje...ja sam samo

čovjek, slab i malen bez Božje pomoći...znali su me napadati

strahovi od budućnosti, od onog što donosi sutra...od toga da li

će moja obitelj biti uz mene ili ne...

Snagu su mi davale riječi...da Bog izvodi sve na dobro, onima

koji ga ljube. Te su riječi nekako posebno umirile moje srce...

I da, dragi Bog je sve izveo na dobro...hvala Mu i slava!!

Dovijeka hvalit ću Ga!!

Sada, kad je već odmaklo neko vrijeme...sad mogu i jasnije sve

sagledati. Bilo je to mučno razdoblje moga života. Došlo do te

točke, da se nešto mora učiniti, pokrenuti...a mene je

zarobljavao strah. Srce i duša su znali da činim pravu stvar, al'

zli je jako mudar. Traži naše slabosti, i tamo gdje smo

najranjiviji...tu udara jako, bez milosti...A mene je jako mučio

kroz moju obitelj, kroz one koji su mi jako dragi. Kao što znaš i

pisala sam ti, bila sam u situaciji, ucijenjena od svojih roditelja,

da biram između njih i svog zaručnika, sada muža.

Koliko je boljelo, teško je opisati...za neke stvari nema riječi. U

toj boli, znala sam zaslijepiti...da ne vidim da zli govori kroz

njih, a ne oni. Oni su me voljeli, al' se nisu mogli oduprijeti

zlu...a ja povrijeđena, povlačila sam se...I tada je zli ima

uspjeha, učinio nas je sve nesretnima, tužnima...Dizala bih se,

skupljala snagu...pa opet napad i tako nas je držao

zarobljenima...

Al' dragi me Bog nije napustio, promatrao me, pružao mi Svoju

ruku...Svaki puta nisam primjećivala tu ispruženu ruku,

preispitivala sam se, tražila potvrdu, dokaz...a zlo je dobivalo

na vremenu, da nastavi sa mučenjem. Govorila sam Bogu DA, a

u isto vrijeme se pitala, što ako to učinim...što će biti, kako će

biti...nisam imala dovoljno povjerenja, moja vjera je bila na

kušnji. Sada uviđam da sam i predugo vremena čekala da

skupim hrabrosti, suočiti se sa svime...odabrati svoj pravac. Ali,

Bog to zna...možda danas ne bi bila čovjek kakav jesam, da

nisam to sve prošla...možda ne bi znala cijeniti život...

Ali' Bog je bio stalno tu...zvao me...ponavljao pozive dok se

nisam odazvala, predala Mu život u potpunosti...i stavila

Njegovu volju na prvo mjesto...I tek tada sam Mu dopustila da

mi preda ono, što je namijenio za mene...

Sada plačem od radosti...

Jedna od tih ispruženih ruku, bio si i ti, dragi brate! Tvoje

poruke, koje si mi poslao kada sam se javila, tvoj dnevnik...Kroz

tebe mi je govorio Bog, davao mi savjete kroz tvoja

razmišljanja...

Pružena ruka je bila i moja molitvena zajednica,

koja mi je značila i znači jako puno...I jedva dočekam idući

susret, jer se sastajemo jednom tjedno...Bilo je tu još dragih

ljudi, kroz koje mi Bog progovarao...a tek sada to jasnije

spoznam.

Što se dogodilo u srcu, mislimo mojih roditelja, ja ne znam, ne mogu razumjeti. Tjedan dana prije našeg vjenčanja, došlo je do promjene u njihovu ponašanju. Bili su mi i zabranili dolazak kući, prijetili prekidanjem svakog kontakta...al' mama bi ipak zvala. Al' ti pozivi su bili za mene strašni, tako bolni, jer me samo još više povrjeđivala. A taj dan, tjedan dana ranije...oni su došli do mene, gdje stanujem zbog posla, tražili da se vidimo i

da se sprema za svadbu. Mislila sam da me zezaju...bila sam u

grču. To sam željela i u isto vrijeme, bojala se susreta. Tad su

tražili i da vide mog zaručnika...I tada smo dobili od njih

blagoslov! Bilo je teško za povjerovati...Mama je opet kukala,

govorila kako smo je ranili, povrijedili tom odlukom...al' dala

nam je blagoslov. I došli su na dan našeg vjenčanja, veseli...kao

i ostala rodbina, prijatelji, koje smo pozvali. Bilo je to manje,

intimnije druženje...Ja se ni tada nisam mogla u potpunosti

osloboditi grča, povjerovati da su tu srcem, a ne iz obzira.

Hvala dragom Bogu, sve je lijepo prošlo, praćeno Božjim

blagoslovom. Nama je bio najvažniji sakrament i taj dio mi je

bio najljepši od svega! Vjerojatno još nisam ni svjesna, ne

spoznajem koje smo sve milosti primili tim činom..

Sada je odnos s mojim roditeljima dobar, često nas zovu i mi

njih. Bili smo u posjeti kod njih već nekoliko puta. Pomognemo

im u čemu i koliko možemo. Još ima toga za popraviti u tim

odnosima...i da moji roditelji puste Isusa u srce, da žive vjeru

srcem i dušom, da se oslobode tradicije i obzira prema svijetu.

Ali, vjerujem, doći će i ti dani, to nije na meni da određujem i

odabirem. Dogodit će se na način i vrijeme, koje će biti najbolje

po sve nas.

Za mene je to misterija...što se dogodilo, ogroman Božji

blagoslov! Sada se i ne trudim razumjeti do u detalje, znati

kako i zašto se dogodilo...dovoljno mi je da znam da je to Božji

dar! A ako budem trebala po Božjoj volji jednog dana spoznati,

to će se i dogoditi!

Zahvalna sam dragom Bogu za svog muža, što je baš njega

odabrao za mog životnog suputnika, ovdje na zemlji. Dokazali

smo i pokazali jedno drugom ljubav na djelu, kroz sve kušnje. I

uz Boga, ne bojimo se života! Jer, bit će i lijepih i manje lijepih

dana. Al' time se ne opterećujem, nastojim živjeti dan za dan,

budućnost će doći kada joj bude vrijeme...i znam, Bog nam neće

dati tereta više nego možemo ponijeti.

I sad se osjećam tako slobodno, rasterećeno...kao da sam

počela disati punim plućima. I da, nisam mogla naći svoj mir,

dok nisam krenula putem, koji me vodi ispunjenju Božje volje

za moj život!

I na svemu, hvala i slava Bogu!

Božji blagoslov!"

